

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθμός απόφασης 286/2021

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

(Τμήμα 18^ο Πνευματικής Ιδιοκτησίας)

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή , Εφέτη, που όρισε
το Τριμελές Συμβούλιο Διοίκησης του Εφετείου Αθηνών και από το Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 8 Οκτωβρίου 2020 για να
δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της εκκαλούσας – ενάγουσας: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με
την επωνυμία «GEA – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό
τίτλο «GEA – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα,
οδός Λαζάρου Σώχου αριθ. 4, με ΑΦΜ 997495285 και εκπροσωπείται νόμιμα,
η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο δια του πληρεξουσίου δικηγόρου
με ΑΜ που κατέθεσε προτάσεις.

Των εφεσίβλητων - εναγομένων: 1) Ιδιωτικής κεφαλαιουχικής εταιρείας
με την επωνυμία που εδρεύει στην
επί της πλατείας με ΑΦΜ και
εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ – μπαρ
με διακριτικό τίτλο η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο δια
της πληρεξουσίας δικηγόρου με ΑΜ που
κατέθεσε προτάσεις, 2) κατοίκου

με ΑΦΜ στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ – μπαρ με διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην απών, ο οποίος δεν εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από πληρεξούσιο δικηγόρο, 3) Εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία με το διακριτικό τίτλο που εδρεύει στο επί των οδών , με ΑΦΜ και εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ – μπαρ με διακριτικό τίτλο η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο δια του πληρεξουσίου δικηγόρου με ΑΜ που κατέθεσε προτάσεις και 4) Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία που εδρεύει στην με ΑΦΜ και εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ – μπαρ με διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στο επί της οδού απούσα, η οποία δεν εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Η εκκαλούσα άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδικό Τμήμα Εμπορικού) την από 1-2-2018 με αριθ. καταθ. 10416/1060/2-2-2018 αγωγή της σε βάρος των εφεσίβλητων και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σε αυτή. Το Δικαστήριο εκείνο, δικάζοντας, κατά την τακτική διαδικασία, ερήμην της τρίτης εναγομένης και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων, εξέδωσε την υπ' αριθ. 10737/2019 οριστική του απόφαση με την οποία κήρυξε εαυτό καθ' ύλη αναρμόδιο και παρέπεμψε την αγωγή για εκδίκαση στο αρμόδιο καθ' ύλη και κατά τόπο Ειρηνοδικείο

Την απόφαση αυτή προσέβαλε η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα με την από 19-2-2020 έφεσή της προς το Δικαστήριο τούτο, που έχει κατατεθεί στο εκδόν Δικαστήριο με αριθμό 46485/3518/14-7-2020 και στο Εφετείο με αριθμό 4495/3483/14-7-2020, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, που παραστάθηκαν ως προεκτέθηκε στο ακροατήριο, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Η υπό κρίση από 19-2-2020 έφεση με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ενδίκου μέσου στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου 46485/3518/14-7-20202020, και αριθμό έκθεσης προσδιορισμού δικογράφου ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου 4495/3483/14-7-2020, κατά της υπ' αριθ. 10737/2019 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδικό Τμήμα Εμπορικού), που δίκασε την ένδικη διαφορά ερήμην της τρίτης εναγομένης και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων, κατά την τακτική διαδικασία, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα με κατάθεση του δικογράφου της στη Γραμματεία του εκδόντος την εκκαλουμένη Δικαστηρίου πριν την επίδοση της εκκαλουμένης, δεδομένου ότι δεν γίνεται επίκληση ούτε και προσκομίζεται από τους διαδίκους σχετική έκθεση επίδοσης της εκκαλουμένης και επιπλέον δεν παρήλθε διετία από τη δημοσίευσή της. Πρέπει επομένως, η έφεση, για το παραδεκτό της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο με αριθμό 34146560495009110062/2020, ποσού 100 ευρώ, και είδος e-Παράβολο (αρθρ. 495 επ., 511, 513, 516, 518, 520, 532, 533 ΚΠολΔ), να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ίδια διαδικασία ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, ερήμην του δεύτερου και της τέταρτης των εφεσίβλητων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων, καθόσον από τις με αριθμό 8131Γ'/22-7-2020 και 5795/22-7-2020 εκθέσεις επίδοσης των δικαστικών επιμελητών της Περιφέρειας του Εφετείου με έδρα το Πρωτοδικείο και

αντίστοιχα, τις οποία επικαλείται και προσκομίζει η επισπεύδουσα τη συζήτηση της έφεσης εκκαλούσα, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση έφεσης με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης αυτής, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον δεύτερο και στην τέταρτη των εφεσίβλητων. Οι τελευταίοι, όμως, δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο και πρέπει να δικαστούν ερήμην. Η διαδικασία, ωστόσο, πρέπει

να προχωρήσει σαν να ήταν και αυτοί παρόντες (άρθ. 122 επ., 271, 498 επ. ΚΠολΔ).

Η απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, η δεχόμενη την αναρμοδιότητα αυτού και παραπέμπουσα την αγωγή στο αρμόδιο δικαστήριο υπόκειται σε έφεση (άρθρο 513 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ) ενώ κατ' άρθ. 46 εδ. β' ΚΠολΔ η απόφαση του παραπέμποντος δικαστηρίου όταν καταστεί τελεσίδικη, είναι υποχρεωτική τόσο ως προς την αναρμοδιότητα του παραπέμπαντος, όσο και ως προς την αρμοδιότητα του δικαστηρίου στο οποίο γίνεται η παραπομπή. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι αν, πριν ή καταστεί τελεσίδικη η απόφαση του παραπέμπαντος δικαστηρίου, ασκηθεί έφεση κατά της παραπεμπτικής απόφασης, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο αυτεπαγγέλτως ερευνά την καθ' ύλην αρμοδιότητα του πρωτοδίκως δικάσαντος και παραπέμπαντος δικαστηρίου (ΑΠ 893/1975 ΔΕΝ 33.88, ΑΠ 1241/1977 ΕΕΝ 37.93, ΕΑ 1644/ 1988 ΕΛΔ 1989.631) και εάν κρίνει ότι η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση υπάγεται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του παραπέμπαντος δικαστηρίου, του οποίου η απόφαση δεν έχει καταστεί τελεσίδικη, εξαφανίζει την προσβαλλόμενη απόφαση και παραπέμπει την υπόθεση κατ' άρθρο 535 παρ. 2 ΚΠολΔ στο δικαστήριο στο οποίο αρχικά είχε εισαχθεί, καίτοι αυτό κηρύχτηκε αναρμόδιο (ΕφΑθ 513/1997 ΕΛΔ 1997.1605 και ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 1644/1988 ΕΛΔ 1989.631, ΕφΑθ 6781/ 1978 ΝοΒ 27.1116), προκειμένου άλλωστε οι διάδικοι να μην αποστερηθούν αμοιτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας (άρθρο 12 ΚΠολΔ) [ΕφΠειρ 459/2016, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΘεσ 671/2015, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 6197/2009, ΕΛΛΔ/νη 2010, 512]. Εξάλλου, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της ουσίας όταν παραπέμπει την υπόθεση στο αρμόδιο δικαστήριο, λόγω αναρμοδιότητας. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 49 παρ. 1, 3 και 5 του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», όπως ισχύει, μετά την τελευταία τροποποίησή του με τον Ν. 4481/2017, Φ.Ε.Κ. Α 100/20.7.2017, «1. Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο ... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται

υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. 2...3, Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. 4... 5, Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά, εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β' και γ', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Περαιτέρω, κατά το άρθ. 22 παρ. 6 του Ν. 4481/2017 περί «Πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιώματα και πολιτιστικών θεμάτων», ο οποίος συμπληρώνει τον βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα νόμο 2121/1993 και ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/Ε.Ε. του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2014 για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L 84/72 20.3.2014), «Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης, είτε του χρήστη, είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις: Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής

διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει.», ενώ στην παράγραφο 7 του ως άνω άρθρου του ίδιου νόμου «Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2.121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 6.» (ΜΠΑΘ 7195/2018, ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω, από τη γραμματική και συστηματική ερμηνεία του άρθρου 22 παρ. 1 ν. 4481/2017 δεν ιδρύεται υποχρέωση διαπραγμάτευσης του ύψους της εύλογης αμοιβής των παρ. 1 και 5 του άρθρου 49 ν. 2121/1993. Η παρ. 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, αντιβαλλόμενη προς την παρ. 6, δεν εντάσσεται στο σύστημα της αναγκαστικής σύμβασης, διότι ο χρήστης έχει ήδη, λόγω της νόμιμης αδείας, την ευχέρεια χρήσης του προστατευομένου αντικειμένου. Η διαφωνία τελεί, υπό διαφορετικές προϋποθέσεις, αναλόγως αν πρόκειται για συμβατική ή νόμιμη άδεια. Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να είναι απόρροια άκαρπων διαπραγματεύσεων. Στη δεύτερη, απλώς δε, της άρνησης του χρήστη να καταβάλλει στον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης την καθορισθείσα από αυτόν εύλογη αμοιβή (Ε. Σταματούδη, Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας, Κατ' άρθρο ερμηνεία του ν. 4481/2017, σ. 333, 334). Σύμφωνα με το εδ. β παρ. 6 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, η αγωγή καθορισμού της οριστικής αμοιβής για την άσκηση αποκλειστικών εξουσιών εκδικάζεται, κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ (άρθ. 614 – 622Ε). Όμοια ισχύουν και για εκείνον της εύλογης αμοιβής, όπως ρητά προβλέπει το εδ. β παρ. 7 άρθρ. 22 ν. 4481/2017 (Ε. Σταματούδη, Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ο.π., σ. 368). Κατά τα λοιπά η νομοθετική επιλογή διασπά την τηρούμενη διαδικασία για τις διαφορές, που απορρέουν εκ του ν. 2121/1993. Ενώ όλες οι λοιπές διαφορές συνεχίζουν να εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία, οι περί καθορισμού της οριστικής

αμοιβής εκδικάζονται, κατ' εκείνη των περιουσιακών διαφορών. Ακριβέστερα, κατά την άνω διαδικασία, δεν εκδικάζεται κάθε διαφορά, που αφορά στην αμοιβή για τις αποκλειστικές εξουσίες και τις νόμιμες άδειες, αλλά μόνο οι του δικαστικού καθορισμού τους. Αν αντιθέτως, οι αμοιβές καθορίζονται συμβατικά και δεν καταβάλλονται, η οικεία αγωγή εκδικάζεται, κατά την τακτική διαδικασία και υπό το κράτος του ν. 4481/2017. Πλέον, κατά το εδ. β των παρ. 6 και 7 του άρθρ. 22 ν. 4481/2017, καθ' ύλη αρμόδιο για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής κηρύσσεται το Μονομελές Πρωτοδικείο. Πρόκειται περί εξαιρετικής, κατά την έννοια του άρθρου 17 ΚΠολΔ, αρμοδιότητας των Μονομελών Πρωτοδικείων, ιδρυόμενης, δηλαδή, εις βάρος εκείνης των Ειρηνοδικείων και των Πολυμελών Πρωτοδικείων (Ε. Σταματούδη, Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ο.π., σ. 369, 370). Η διαφωνία μεταξύ Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης και χρήστη; ως προς το ύψος της αμοιβής, ή/και τους όρους πληρωμής της, συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της προσφυγής στον δικαστικό καθορισμό της αμοιβής. Δοθέντος ότι η αξίωση γεννάται αυτοδικαίως, από και με την άσκηση της προνομιακής χρήσης, η διαφωνία δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου (άρθ. 49 παρ. 1 και 5 ν. 2121/1993). Αφορά, αντιθέτως, στο έννομο συμφέρον του αιτούντος/ενάγοντος. Περαιτέρω, δεν υπέχει, κατά νόμο, ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης υποχρέωση διαπραγμάτευσης με τον χρήστη ως προς το ύψος της αμοιβής, συμφυώς και ως προς τους όρους πληρωμής. Αντιθέτως, καθορίζει ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης τα ανωτέρω μονομερώς, δυνάμει διαπλαστικού δικαιώματος (άρ. 379 αναλόγως). Επομένως, εν αντιθέσει δε προς όσα ισχύουν σχετικώς με τη διαφωνία της παρ. 6, αυτή της παρ. 7 άρθρ. 22 ν. 4481/2017, ουδόλως προϋποθέτει την προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων. Το διαπλαστικό δικαίωμα του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ασκείται και με την αίτηση/αγωγή δικαστικού καθορισμού. Κατά το γράμμα της διάταξης η διαφωνία δύναται, υπαλλακτικώς, να άπτεται είτε του ύψους της αμοιβής, είτε των όρων πληρωμής, λ.χ. αν θα καταβάλλεται εφ' άπαξ ή τμηματικώς. Περίπτωση διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής συντρέχει και όταν ισχυρίζεται ο χρήστης ότι δεν οφείλει αμοιβή, διότι η χρήση καταλαμβάνεται

από εξαίρεση/περιορισμό. Κατά τα λοιπά, στο δικόγραφο της αίτησης/αγωγής του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης πρέπει να αναφέρεται (άρθ. 216 ΚΠολΔ) ότι ασκήθηκε το διαπλαστικό δικαίωμα, ότι ο χρήστης διαφωνεί με την καθορισθείσα αμοιβή ή/και τους όρους πληρωμής, καθώς και ότι αυτοί είναι εύλογοι (Ε. Σταματούδη, Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ο.π., σ. 421, 422).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την από 1-2-2018 και με αριθμ. κατάθ., 10416/1060/2-2-2018 αγωγή της, που ασκήθηκε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα Ειδικό Εμπορικό), κατ' εκτίμηση του δικογράφου της, η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα, εξέθετε ότι είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993, ο οποίος συνεστήθη το έτος 2011 από: α) τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας με τον διακριτικό τίτλο «Grammo», β) τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων των τραγουδιστών – ερμηνευτών με τον διακριτικό τίτλο «Ερατώ», και γ) τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων των μουσικών με τον διακριτικό τίτλο «Απόλλων». Ότι το έτος 2011 έλαβε άδεια λειτουργίας από τον Υπουργό Πολιτισμού και Τουρισμού. Ότι οι ανωτέρω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης λειτουργούν, ομοίως, με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και κατά τη σύστασή της ήταν οι μόνοι αρμόδιοι οργανισμοί για τη διαχείριση και είσπραξη της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993. Ότι η πρώτη ενάγουσα εκμεταλλεύεται café – bar με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην και έχει επιφάνεια 150 τ.μ., ο δεύτερος ενάγων εκμεταλλεύεται café – bar με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην και έχει επιφάνεια 200 τ.μ., η τρίτη ενάγουσα εκμεταλλεύεται café – bar με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στο και έχει επιφάνεια 120 τ.μ. και η τέταρτη ενάγουσα εκμεταλλεύεται café – bar με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στο και έχει επιφάνεια 180 τ.μ. Ότι οι εναγόμενοι στο πλαίσιο της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας, έχουν τα έτη 2013 έως και 2016 παρουσιάσει στο κοινό, μεταξύ άλλων, τα δειγματοληπτικά αναφερόμενα στην αγωγή φωνογραφήματα του ημεδαπού και αλλοδαπού ρεπερτορίου και ειδικότερα η

πρώτη εναγομένη τα έτη 2013, 2014, 2015 και 2016, ο δεύτερος και η τρίτη των εναγομένων τα έτη 2014, 2015 και 2016 και η τέταρτη των εναγομένων τα έτη 2015 και 2016. Ότι κατά τα έτη 2012 και 2015 αυτή (ενάγουσα) δημοσίευσε και γνωστοποίησε αμοιβολόγιο κατ' άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993, με βάση το οποίο το ύψος της εύλογης αμοιβής για παρουσίαση στο κοινό φωνογραφημάτων από επιχειρήσεις, στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως καφετέριες, café – bars και bar – restaurants, ανέρχεται ετήσια στο ποσό των 2.100 ευρώ, όταν η επιφάνεια του καταστήματος υπερβαίνει τα 100 τ.μ. Ότι με έγγραφες και προφορικές προσκλήσεις προς τη μεγάλη κατηγορία των χρηστών υλικών φορέων ήχου, προσπάθησε να αρχίσει τις διαπραγματεύσεις για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής και για τον τρόπο νόμιμης καταβολής και είσπραξης της αμοιβής αυτής. Ότι οι εναγόμενοι, που εκμεταλλεύονται τις ανωτέρω επιχειρήσεις, στις οποίες χρησιμοποιούν σε καθημερινή βάση καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας τους υλικούς φορείς ήχου, που έχουν νόμιμα παραχθεί και φέρουν εγγεγραμμένες ερμηνείες – εκτελέσεις Ελλήνων και ξένων ερμηνευτών – εκτελεστών για την ψυχαγωγία των πελατών τους, χρήση η οποία είναι γι' αυτούς απαραίτητη και αποτελεί κύριο παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας τους, προσαξιάζοντας με αυτό τον τρόπο τα έσοδα της επιχείρησής τους με την εκ μέρους τους δημόσια εκτέλεση και εκμετάλλευση ελληνικών και αλλοδαπών μουσικών έργων, αρνήθηκαν να καταβάλλουν σε αυτή (ενάγουσα) το ποσό, που καθορίστηκε με βάση το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιό της. Ότι αυτοί (εναγόμενοι) υπήρξαν αδιάφοροι και αδιάλλακτοι σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης με την ενάγουσα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής της τελευταίας, παρά το γεγονός ότι χωρίς τη χρήση των υλικών φορέων στους οποίους είναι εγγεγραμμένες οι ερμηνείες – εκτελέσεις της ενάγουσας δεν θα εξυπηρετούσαν, ούτε θα ικανοποιούσαν οι εναγόμενοι την πελατεία τους με σίγουρο αποτέλεσμα τη συνεχή μείωσή της. Ότι επί της με αριθ. καταθ. 7735/2017 αίτησής της εκδόθηκε η με αριθ. 35/2018 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία, αφενός μεν καθορίστηκε προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής της ενάγουσας στο ποσό των 2.100 ευρώ,

αφετέρου δε επιδικάστηκε το ήμισυ αυτής. Με βάση αυτό το ιστορικό ζήτησε:

α) να καθοριστεί το ύψος της οφειλόμενης από έκαστο των εναγομένων εύλογης αμοιβής για την περιγραφόμενη στην αγωγή παρουσίαση στο κοινό στο ποσό των 2.100 ευρώ, πλέον ΦΠΑ για κάθε έτος (2013 έως και 2016), β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να της προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν τα επίδικα έτη, γ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να της καταβάλλουν την εύλογη αμοιβή, που θα καθοριστεί με την εκδοθησόμενη απόφαση και ειδικότερα η πρώτη εναγομένη το ποσό των 8.400 ευρώ (2.100 ευρώ x 4 έτη) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ο δεύτερος και η τρίτη των εναγομένων το ποσό των 6.300 ευρώ (2.100 ευρώ x 3 έτη) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και ο τέταρτος εναγόμενος το ποσό των 4.200 ευρώ (2.100 ευρώ x 2 έτη) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, με το νόμιμο τόκο από 1-1-2014 για την αμοιβή, που αφορά τη χρήση του έτους 2013, από 1-1-2015 για την αμοιβή, που αφορά τη χρήση του έτους 2014, από 1-1-2016 για την αμοιβή, που αφορά τη χρήση του έτους 2015 και από 1-1-2017 για την αμοιβή, που αφορά τη χρήση του έτους 2016, άλλως από την επίδοση της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, άλλως από την επίδοση της αγωγής, δ) να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και ε) να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στη δικαστική της δαπάνη. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλουμένη με αριθμό 10737/2019 οριστική του απόφαση, δικάζοντας ερήμην της τρίτης εναγομένης και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων, έκρινε ότι στην επίδικη περίπτωση πρόκειται για αγωγή, με την οποία ζητείται η καταβολή της εύλογης αμοιβής από χρήστες του ρεπερτορίου της ενάγουσας, οι οποίοι αρνούνται εν γένει την εκ του νόμου υποχρέωσή τους και όχι για αγωγή περί οριστικού καθορισμού του ύψους της εύλογης αμοιβής κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 22 παρ. 7 και 8 εδ. τελ. ν. 4481/2017, αφού σε αυτή (αγωγή) διαλαμβάνεται ότι δεν προηγήθηκε ουσιαστικό στάδιο διαπραγματεύσεων με τους εναγομένους, εν συνεχεία κήρυξε εαυτό καθ' ύλη αναρμόδιο για την εκδίκαση της ένδικης αγωγής, δεδομένου ότι από κανένα από τα ζητούμενα από κάθε εναγόμενο ποσά δεν υπερβαίνει το ανώτατο όριο της υλικής αρμοδιότητας του Ειρηνοδικείου, ήτοι το ποσό των 20.000 ευρώ, και παρέπεμψε την υπό κρίση αγωγή για εκδίκαση, κατά την τακτική διαδικασία, στο καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο Δικαστήριο, ήτοι στο Ειρηνοδικείο στη δικαστική

περιφέρεια του οποίου εδρεύει η πρώτη εναγομένη εταιρία και κατοικεί ο δεύτερος εναγόμενος, όρισε το παράβολο ανακοπής ερημοδικίας στο ποσό των 200 ευρώ και συμψήφισε τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων, λόγω δυσχέρειας στην ερμηνεία των κανόνων δικαίου. Ωστόσο, με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή, αρμόδια καθ' ύλη, εισήχθη ενώπιον του ως άνω πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, καθόσον υπό τα εκτιθέμενα στο δικόγραφο πραγματικά περιστατικά πρόκειται για αγωγή δικαστικού καθορισμού του ύψους της οριστικής εύλογης αμοιβής της ενάγουσας, λόγω άρνησης των εναγομένων - χρηστών να καταβάλλουν στην ενάγουσα - Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης την καθορισθείσα από αυτή εύλογη αμοιβή της, που πλέον υπάγεται προς εκδίκαση, κατά το εδ. β' των παρ. 6 και 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017 στην εξαιρετική, κατ' άρθρο 17 ΚΠολΔ, υλική αρμοδιότητα του τοπικά αρμόδιου Μονομελούς Πρωτοδικείου εν προκειμένω της Αθήνας, δικάζομενη κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 – 622 Ε ΚΠολΔ, για το παραδεκτό και το νόμιμο της οποίας (αγωγής) δεν απαιτείται η προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων μεταξύ των χρηστών και του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης του ύψους της εύλογης αμοιβής του τελευταίου, η δε διαφωνία ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής, η οποία συντρέχει και όταν οι χρήστες ισχυρίζονται ότι δεν οφείλουν αμοιβή, δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, αλλά αφορά το έννομο συμφέρον της ενάγουσας, σύμφωνα και με τα εκτεθέντα στην παραπάνω μείζονα σκέψη. Κατά συνέπεια, μη νόμιμα το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που ήταν καθ' ύλη αρμόδιο προς εκδίκαση της ασκηθείσας αγωγής κήρυξε εαυτό καθ' ύλη αναρμόδιο προς εκδίκαση της ως άνω αγωγής και συνεπώς, πρέπει, κατά παραδοχή του μοναδικού λόγου έφεσης, το Δικαστήριο τούτο να κάνει την έφεση δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη, να εξαφανίσει την εκκαλουμένη, που δεν έχει καταστεί τελεσίδικη, και να παραπέμψει την υπόθεση στο αρμόδιο καθ' ύλη και κατά τόπο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών (συντιθέμενο, όμως, ει δυνατόν, από άλλο Δικαστή), προς εκδίκαση αυτής κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 – 622 Ε ΚΠολΔ, ώστε να μη στερηθούν οι διάδικοι του πρώτου βαθμού δικαιοδοσίας, κατά τα αναφερθέντα στην ως άνω μείζονα σκέψη. Περαιτέρω, πρέπει να οριστεί και παράβολο

ερημοδικίας για την περίπτωση, που ο δεύτερος και η τέταρτη των εφεσιβλήτων ασκήσουν ανακοπή ερημοδικίας (άρθρα 501, 502, 505 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Πρέπει, επίσης, να διαταχθεί η επιστροφή του παραβόλου της έφεσης στην εκκαλούσα λόγω της νίκης της, κατ' άρθρ. 495 παρ. 3 ΚΠολΔ. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων λόγω του δυσερμήνευτου των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου (άρθρ. 179 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

-Δικάζει ερήμην του δεύτερου και της τέταρτης των εφεσιβλήτων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

-Ορίζει το προκαταβλητέο παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας από τους δεύτερο και τέταρτη των εφεσιβλήτων κατά της παρούσας απόφασης στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

-Δέχεται τυπικά και κατ' ουσία την από 19-2-2020 υπ' αριθ. έκθ. κατ. ενδ. μέσου 46485/3518/2020 και έκθ. προσδ. 4495/3483/2020 έφεση.

-Εξαφανίζει την εκκαλουμένη με αριθμό 10737/2019 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδικό Εμπορικό Τμήμα – Τακτική Διαδικασία).

-Παραπέμπει την υπόθεση να δικαστεί ενώπιον του αρμοδίου καθ' ύλη και κατά τόπο Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 – 622 Ε ΚΠολΔ, σύμφωνα με εδ. β' των παρ. 6 και 7 του άρθρ. 22 ν. 4481/2017.

-Διατάσσει την επιστροφή του παραβόλου της έφεσης, με αριθμό 34146560495009110062/2020, ποσού εκατό (100) ευρώ, και είσοδο Παράβολο στην καταθέσασα εκκαλούσα.

-Συμψηφίζει μεταξύ των διαδίκων στο σύνολό τους τα δικαστικά έξοδα για αμφοτέρους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

-Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, χωρίς να παρίσταται ο διάδικος και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, στις 14-1-2021.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

